

Vinticinque anys son bona part de la vida d'un home i si prenem els millors anys de la juventut fins a la entrada de l'edat madura, se pot dir que son quasi la vera vida del home. Un quart de segle per a una societat o corporació no representen tant, si l'ideal a complir per una entitat corporativa es verament social i te arrels sa londes en les entitats del terrer on viu; si l'ideal pren forma i s'encarnava en lo que forma la substancia de la personalitat de una dona o nacio. Pero en nostres temps i en nostre pais en que la diversitat d'idees i l'ferotie individualisme regne en el desordre; en que les nos bonamentals idees pateixen crisis d'acció

i reacció, la vida de les corpora-
 cions que tenen els ideals més
 nobles no valen per tenir llan-
 ga vida. Si l'ideal no mor,
 els cosos aglutinants d'aquesta
 idealitat varien i canvien
 de forma morra roint, per
 dintre forces en el per i des-
 per de les corporacions acumulat-
 dore, de la força de les grans
 idees. Així escures von en nostra
 terra les associacions de vida llaça.
 Per així nosaltres, l'Orfeó Català, al
 trovarnos en nostre vintiaigues' ani-
 versari, fem gran festa, i en don-
 nem les mans, felicitantnos de
 que la nostra vida via encara festa
 i de que repassant les nostres res-
 tes les trobem belles i de profit

per a la nostra Patria.

És veritat que nos guarem en un moment propici. És veritat que 'nànem donat de lo que 'nànem rebut, que no serem mes que recullir i copiar lo que en l'aire sentim, que resonar i donar armonies al rò que sentim vibrar en l'espai. Però no es dels homes el crear; i és veritat que les coses bones dels humans responen sempre als moments propicis i surzeixen en el ferrer de la obediència a la gràcia superiora del moment. Per això en el cors de una bona acció, hi ha una florescència de bondat hi ha sempre un cors d'humilitat, una fe, aquell cors de intenció

4

que l'Evangeli reclama per a la
perfecció dels homes.

Fa vinticin anys que'ns trovarem
presos en l'amor de les coses de la
terra nostra. Eram joves: quan la
vida no se li veu fi; quan la joia
del moment sembla eterna; quan
les penes tenen una daltor en-
radora; el cor es lleuger i re-
lent la pressió de la sang que
~~torre~~ la donar salt d'alegria
i fa obrir els braços a tota amis-
tat i l'esperit a tota idea llu-
minosa. Era la época felis en la qual
les esperances donen a la bestia l'asolli-
ment del goig de lo esperat; era aquella
hora de la vida que'ls canten tenen
presons de rosada matinal; era la
hora verse dels desenganyys i de les
amargors de la vida; la hora
única que recorda la benaurança

5
Clenza les primers jorns de la
paradisíaca de la humanitat